

har vi jo allerede. Det er jo ikke sådan, at der står nogle soldater med 12 stjerner på hjelmen, og der er heller ikke nogen, der står med et NATO-emblem på hjelmen. Der er nogle styrker i de nationale forsvar, som er organiseret sådan, at de kan indgå i operationer. Sådan er det allerede i dag, og derfor er det kun et spørgsmål om, hvordan og hvorledes man vil håndtere en krisestyring.

Til hr. Knud Erik Hansen: Når det ikke blev en succes i Kosovo, var det jo bl.a., fordi der var stor afstand mellem det, NATO-ambassadørerne i Bruxelles diskuterede på baggrund af, og den militære ekspertise, som var nødvendig for overhovedet at forstå, hvad der foregik. Det er sådan set dét, det i al beskedenhed handler om.

Så til fru Charlotte Antonsen: Jamen det er da fuldstændig guddommeligt, igen. Jeg skal gerne bekræfte, at Socialdemokratiets beslutning er, at vi diskuterer fra nu af og frem til den socialdemokratiske kongres i september 2000, og så træffer vi en beslutning; sådan er det. Men så skriver vi faktisk stadig 2000 fra september og helt frem til den 1. januar, og hvis det er sådan, at vi vil det, kan vi faktisk godt få plads til en ekstraordinær kongres i år 2000, så derfor behøver der slet ikke være noget hokusfokus i det her. Og derfor må jeg også sige til fru Charlotte Antonsen, at der er ikke nogen, som har sagt hverken 2001, 2002 eller noget som helst andet, så derfor er det ikke en rimelig måde at diskutere på.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Ordføreren for forespørgerne til forespørgsel nr. F 4, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg håber, statsministeren på et senere tidspunkt vil komme herop og forsikre, at der ikke bliver lavet nogen lynafstemning til næste efterår, i slutningen af år 2000, uden ordentlig tid til debat, som hr. Jacob Buksti antydede.

Statsministeren var inde på, at den danske regering vil sidde med ved bordet og kaste alle kræfter ind i den unionsudvikling, som foregår nu, og så stillede statsministeren det spørgsmål til Enhedslisten og SF, hvorfor vi ikke vil gå med og give markedskræfterne et modspil. Jeg tillod mig at svare, at den diskussion er overhovedet ikke på dagsordenen i EU i dag, og at jeg ikke ved, om statsministeren forestiller sig, at man kan bekæmpe markedskræfterne med militære midler. Det var da det eneste, der kun-

ne bringe logik ind i statsministerens udtalelse, for det er jo de militære midler, der er på dagsordenen, og ikke det at gøre noget imod markedskræfterne. Jeg ved godt, at den danske regering har været inde med, at man kunne prøve at få nogle minimumsmiljøafgifter på f.eks. skatteområdet, og at det er blevet blankt afvist af alle de andre lande.

Men det, der foreligger nu, er forslag til en stor, ny regeringskonference med mere magt til institutionerne, mindre magt til de små lande og flertalsafgørelser på en lang række områder, hvor Folketinget her altså mister vetoretten. Det antydes meget klart i det finske udspil, at det kan blive arbejdsmarkedspolitik, socialpolitik, skatteharmonisering og momsharmonisering – alt sammen områder, som er tilknyttet det indre marked. Det er altså den unionsudvikling, vi står over for.

Statsministeren erkendte i sit indlæg, at vi faktisk nu står over for opbygningen af en EU-hær eller en Europahær. Den bliver et armékorps, som bliver væsentlig meget større end f.eks. den stående danske hær, det bliver faktisk et armékorps med betydelig militær slagkraft, og så spørger statsministeren: Hvad er det, vensrefløjen frygter i den forbindelse? Det vil jeg gerne forklare.

Af de papirer, som foreligger nu, og som man godkender i Helsinki med de danske stemmer – også selv om Danmark har en undtagelse – fremgår det klart, at dette armékorps kan sendes ud overalt i verden – ja, det vil sige, det fremgår ikke klart, for det fremgår slet ikke, at der er nogen begrænsninger. Men det er bekræftet, og jeg ved også, statsministeren vil bekræfte det, når jeg spørger ham, om disse styrker kan sendes til Congo f.eks. De kan sendes til Nordafrika, de kan sendes til Mellemøsten, de kan sendes til Kaukasus, og så er mit spørgsmål: Vi har FN til at varetage disse opgaver, hvis det skulle blive nødvendigt, så hvorfor i alverden skal vi overdrage de beføjelser til EU? Hvad er det, der skulle gøre EU til en værdig erstatning for FN? Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Og hvad er det, vi risikerer? Jo, vi risikerer, at disse styrker en dag bliver sendt ud i verden uden FN-mandat, for der kræves jo ikke noget FN-mandat i EU. EU er ikke bundet af FN's regler. Det fremgår klart af Amsterdamtraktaten, og det kan statsministeren også bekræfte. Hvis der opstår problemer med franske gasinteresser i Nordafrika, risikerer vi rent faktisk, at